

## Arrest

nr. 312 302 van 2 september 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI  
Rue Pasteur 37  
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. DIENI.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, J. A., luidt als volgt:

#### *“A. Feitenrelaas*

*U verklaart staatloos te zijn, geboren op (...) 2002 te Hamburg. U bent een Montenegrijnse Rom van afkomst. Op 31 december 2019 trad u in het huwelijk met A. K. (...) (o.v. (...)) Samen hebben jullie twee dochters en een zoon.*

*U bent nooit in Montenegro geweest, spreekt de taal niet en werd ook niet ingeschreven in het bevolkingsregister. Met uw familie reisde u doorheen Europa zonder een vaste verblijfplaats genoten te hebben. Zo verbleef u een tijdlang in Duitsland, Frankrijk, Spanje en Zweden alvorens u samen met uw vrouw en uw ouders in juni 2022 te België een verzoek om internationale bescherming indiende. U wenst zich eindelijk te settelen op een vaste plek waar u uw kinderen kan laten opgroeien. In Montenegro wil u niet wonen omdat u de taal niet spreekt en u hoorde dat Roma worden gediscrimineerd in het land. Er zijn geen*

goede dokters en de politie doet er weinig, zo hoorde u. Voorts stelt dat u staatloos bent, waardoor u zich eveneens niet kan settelen in het land.

Uw vrouw verklaart de Montenegrijnse nationaliteit te hebben. Zij is op 21 juni 2000 geboren te in Hamburg en is ook van Rom afkomst. Tot haar veertien jaar woonde zij in Kotor in Montenegro, alwaar ze ook school liep. Nadien trok ze naar Duitsland alwaar ze u leerde kennen en jullie een relatie begonnen. Zij vergezelde u naar Frankrijk alvorens samen met u in juni 2022 een verzoek om internationale bescherming te België in te dienen. In het kader van haar verzoek stelt ze te vrezen als Roma geen goede behandeling te krijgen. Ze vreest gepest en gediscrimineerd te worden in het land.

Uw ouders, R. (...) en S. (...) (o.v. (...) & o.v. (...)), dienden op 9 juni 2022 eveneens een verzoek om internationale bescherming in te België. Zij stelden te vrezen gediscrimineerd te zullen worden en geen woonst te zullen hebben. In hun verzoek werd er op 28 september 2023 een beslissing 'kennelijk ongegrond' genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het beroep dat zij aantekenden tegen deze beslissing is nog hangende.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: Uw IURBD kaart, uw Duitse geboorteakte, een briefomslag, een brief ter bevestiging dat u niet werd ingeschreven in het bevolkingsregister in Montenegro, de geboorteakte van jullie dochter L. (...), de geboorteakte van jullie dochter J'. (...) en de geboorteakte van jullie zoon M. (...).

#### B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ (...), 09/08/2023; beoordeling bijzondere procedurele noden (...), 09/08/2023).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij Koninklijk Besluit van 7 april 2023 werd Montenegro vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaren u en uw vrouw niet te kunnen terugkeren naar Montenegro omdat jullie in België een leven willen opbouwen, in Montenegro als Roma vrezen gediscrimineerd te worden en politie en de dokters aldaar te wensen overlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS (...), 20/10/2023, p. 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS (...)B, 20/10/2023, p. 7). Voorts voegt u nog toe staatloos te zijn en stelt u niet naar Montenegro te kunnen terugkeren omdat u er nooit geweest bent en ook de taal niet spreekt (CGVS p. 7).

Na grondig onderzoek van alle elementen in jullie administratief dossier dient vastgesteld te worden dat jullie verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Jullie zijn er immers niet in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande jullie vertrek uit Montenegro en de problemen die jullie er hadden en zouden hebben.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw these staatloos te zijn (CGVS (...), p. 4), niet gevolgd kan worden. Uit de verklaringen van uw ouders is immers mogen blijken dat zij beiden beschikten over een Montenegrijns paspoort en identiteitskaart (CGVS (...)2Z, p. 4, 5, 6, 8; CGVS (...)Z, p. 4, 5, 6, 7, 10). Voorts bleken zij wettelijk gehuwd te zijn in het land en konden zij enkele jaren geleden nog via het Montenegrijnse consulaat in Frankfurt een nieuw paspoort bekomen mits vertoon van hun identiteitskaart en hun geboorteakte (CGVS (...)2Z p. 5). Uit wat voorafgaat is dan ook mogen blijken dat zij wel degelijk Montenegrijns staatsburger zijn, mits de nodige stappen te zetten aanspraak kunnen maken op de rechten die verbonden zijn met voorgenoemd staatsburgerschap (CGVS (...)Z, p. 4, 6, 8, 9). Dat u hier niet van op de hoogte zou geweest zijn (CGVS (...) p. 4), is weinig ernstig. Hoe dan ook kan uit voorgaande blijken dat u, als kind van twee Montenegrijnse ouders bij wet aanspraak kan maken op voorgenoemd staatsburgerschap, mits u hiertoe de nodige stappen zet. Uit de toegevoegde wet blijkt dat Montenegro het principe van 'ius sanguinis' (recht van het bloed) toepast, hetgeen wil zeggen dat er op basis van afstamming aanspraak gemaakt kan worden op een nationaliteit. Kennelijk bleek u reeds op de hoogte te zijn van voorgaande daar de Franse autoriteiten u hier reeds op hadden gewezen in het kader van uw asielaanvraag aldaar (CGVS (...) p. 6). Dat u zich in dit licht alsnog als staatloze trachtte voor te stellen, is weinig ernstig. Dat u het ook in België wilde proberen, kan uw houding geenszins verschonen. Uw these niets te maken te willen hebben met Montenegro, geen stappen het hebben gezet en ook geen stappen te willen zetten om uw rechten op de Montenegrijnse nationaliteit te laten gelden is allerm minst ernstig (CGVS (...) p. 4, 5, 6). Indien u momenteel daadwerkelijk niet over een nationaliteit beschikt kan er van u verwacht worden dat u alle stappen onderneemt om de nationaliteit waar u recht op heeft te bekomen in de plaats van om deze reden internationale bescherming aan te vragen. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers

redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich reeds wendt tot de bescherming van zijn nationale overheid, waar hij recht op heeft.

Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat uw these staatloos te zijn, niet gevolgd kan worden. Uit de verklaringen van u en uw ouders, alsook de toegevoegde wetgeving, is duidelijk gebleken dat u mits het zetten van enkele administratieve stappen de nationaliteit kan bekomen, zichzelf kan registreren in het bevolkingsregister en aanspraak kan maken op de geneugten die het Montenegrijns staatsburgerschap u te bieden heeft.

Uit de verklaringen van uw vrouw is mogen blijken dat zij reeds over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt en ook geregistreerd werd in het bevolkingsregister (CGVS (...)B, p. 4, 5). Zij is er zich tevens van bewust dat zij, indien nodig, haar paspoort en identiteitskaart opnieuw kan aanvragen mits het zetten van de nodige stappen maar kiest er zelf voor dat niet te doen (CGVS (...)B, p. 5). Uit wat voorafgaat mag hoe dan ook blijken dat uw vrouw Montenegrijns staatsburger is en aldus aanspraak kan maken op de rechten die gekoppeld zijn aan deze nationaliteit. Zij dient hiervoor evenwel haar administratie op orde te brengen.

Wat betreft uw these dat u niet zou kunnen terugkeren naar Montenegro omdat u er nooit geweest bent en de taal niet zou kennen (CGVS (...)p. 4) dient erop gewezen te worden dat zulks op zichzelf vreemd is aan de Vluchtelingenconventie en de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook is gebleken dat u in staat bent om zelfstandig een taal te leren (CGVS (...)p. 3, 5), hetgeen gelet op het gegeven dat uw vrouw het Servisch machtig is en in Montenegro opgroeide (22/19641B p. 5, 7, 8) ertoe noopt te besluiten dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de taal of het gegeven dat u nooit in het land geweest bent geen obstakel hoeft te vormen voor uw herintegratie in het land. Overigens blijken uw vrouw en ook uw vader nog contacten te onderhouden in het land (CGVS (...)2Z p. 4; CGVS (...)B p. 4) waardoor er redelijkerwijze vanuit gegaan mag worden dat jullie kunnen steunen op een netwerk in het land.

Wat betreft these dat de dokters in Montenegro niet goed zijn (CGVS (...), p. 5), moet erop gewezen worden dat een mogelijks kwaliteitsverschil niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hoe dan ook blijkt uw these louter gebaseerd op geruchten (CGVS (...), p. 5), hetgeen weinig overtuigend is. Overigens blijkt uw vrouw en haar familie toegang gehad te hebben tot de medische zorgen (CGVS (...)B, p. 5), hetgeen ook het geval blijkt te zijn voor uw ouders (CGVS (...)Z p. 4, 10). Bijgevolg kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u mits het in orde brengen van uw administratie evenzeer beroep kan doen op de medische zorgen die beschikbaar zijn in Montenegro.

Daarnaast geven u en uw vrouw nog aan te vrezen als Roma gediscrimineerd te worden (CGVS (...), 20/10/2023, p. 5; CGVS (...)B, 20/10/2023, p. 7). Uw vrouw verwijst hiertoe naar enkele spijtige voorvallen uit haar kindertijd (CGVS (...)B, p. 6, 7). Zelf verwijst u naar elementen die u hoorde van uw ouders, maar blijkt het u aan persoonlijke ervaringen te ontbreken daar u nooit in het land bent geweest (CGVS (...), p. 5, 6). Ook in dit kader moet erop gewezen worden dat de gebeurtenissen waarnaar verwezen wordt zich op een welbepaalde locatie, welbepaald tijdstip en binnen een specifieke context hebben afgespeeld. Zulke incidenten zijn niet zonder meer representatief voor het huidige Montenegro, zoals onderaan uiteengezet. Hoe dan ook kunnen zulke zaken, hoe kwetsend deze ook kunnen zijn, niet zonder meer aanleiding geven tot de toekenning van de bescherming voorzien in artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niet in het minst daar in het verleden gebleken is dat uw vrouw beroep kon doen op de diensten die de Montenegrijnse autoriteiten eveneens ter beschikking stelt aan haar onderdanen, zoals dat ook voor uw ouders is mogen blijken. Nergens uit jullie verklaringen, noch uit de elementen in jullie dossier kan blijken dat jullie door toedoen van voorgenoemde autoriteiten het slachtoffer van discriminatie zouden worden, dan wel dat jullie desgevallend geen beroep zouden kunnen doen hun diensten. De werking van voorgenoemde diensten en de situatie van de Roma bevolking wordt onderaan verder besproken.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Montenegro Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_montenegro\\_algemene\\_situatie\\_20221215.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_montenegro_algemene_situatie_20221215.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat Roma in Montenegro zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Montenegro, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Montenegrijnse overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Montenegro het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Montenegrijnse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma, onder meer met de (nationale) strategieën voor de sociale inclusie van Roma en Egyptenaren 2016-2020 en 2021-2025 en bijhorende nationale en lokale actieplannen. Dankzij deze initiatieven werden reeds een zekere verbetering geboekt op het vlak van onderwijs (scholingsgraad), toegang tot gezondheidszorg en huisvesting en in het domein van registratie en verblijfsstatuut. Antiziganisme wordt nu

ook voor het eerst expliciet erkend als een vorm van discriminatie. Bovendien heeft het land ook de Verklaring van Poznan (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Voorts worden op nationaal en lokaal niveau ook bemiddelaars ingezet om de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg voor Roma te vergemakkelijken en werden de voorbije jaren door de overheid allerhande projecten gefinancierd in verband met de sociale inclusie, bescherming en promotie van de rechten van Roma. Om de implementering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 1 juli 2018 werd ook in Montenegro het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. In januari 2021 is een tweede fase van het ROMACTED-programma gelanceerd, andermaal met een focus op het lokale beleid. Er zijn in Montenegro ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Montenegro hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Montenegrijnse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan gewezen worden op het feit dat de instelling van de Ombudsman optreedt als nationaal mechanisme voor de bescherming tegen discriminatie en dat er een Raad voor de Bescherming tegen Discriminatie, waarin ook vertegenwoordigers van de Roma zetelen, operationeel is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Waar uw vrouw tenslotte nog verwijst naar een gebrekkige dienstverlening van de politie (CGVS (...)B, p. 7, 8) moet er op gewezen worden dat zij voor haar these verwijst naar gebeurtenissen die minstens tien jaar geleden hebben plaatsgevonden (CGVS (...)B, p. 7, 8). Deze gebeurtenissen, die hebben plaatsgevonden op een welbepaalde locatie, welbepaald tijdstip en binnen een specifieke context zijn niet zonder meer representatief voor het huidige Montenegro, zoals hieronder verder uiteengezet. Overigens blijkt uit de verklaringen van uw vrouw evenwel dat zij haar tante wel degelijk hebben bijgestaan en gehoor hebben gegeven aan haar verzoek (CGVS (...)B, p. 7). Zelf blijkt ook vrouw nooit beroep gedaan te hebben op de veiligheidsdiensten (CGVS (...)1B, p. 7). U hoorde slechts dat de Montenegrijnse politie niet veel doet (CGVS (...), p.5). Uit jullie verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat nationale bescherming voor jullie niet voor handen zou zijn bij terugkeer naar Montenegro. Te meer daar uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Montenegro Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_montenegro\\_algemene\\_situatie\\_20221215.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_montenegro_algemene_situatie_20221215.pdf) of

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Montenegro maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Montenegrijnse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Over het algemeen functioneert de Montenegrijnse politie op professionele wijze en werkt ze efficiënt. Ofschoon kwetsbaar voor politieke inmenging beschikt Montenegro ook over een goed uitgebouwd rechtssysteem met een functionerende justitie. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de Ombudsdienst. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt wangedrag van politieagenten niet zonder meer

gedoogd en kan het leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Montenegro aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Montenegro de afgelopen jaren dan ook diverse maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, waaronder de oprichting van een anti-corruptieagentschap (Agency for Prevention of Corruption), van een speciale politie-eenheid tegen corruptie (Special Police Unit), van het bureau van de speciale openbare aanklager (Special Public Prosecutor's Office) en recent van de National Council for the Fight against High-Level Corruption. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. Zo worden regelmatig ambtenaren vervolgd voor misbruik van het ambt en corruptie. De Montenegrijnse overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Montenegro". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Montenegro opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

U legde geen documenten neer die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. Uw Duitse geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter L. (...), de geboorteakte van uw dochter J'. (...) en de geboorteakte van uw zoon M. (...) hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst, dewelke niet ter discussie staan.

De brief ter bevestiging dat u niet werd ingeschreven in het bevolkingsregister in Montenegro bevestigt dat uw ouders hebben nagelaten u te registreren. Hieruit blijkt evenwel dat S. (...) en R. (...) als uw ouders worden aangemerkt. Uit hun dossier is reeds gebleken dat zij over de Montenegrijnse nationaliteit beschikken. Hieruit volgt dan ook u aanspraak kan maken op diezelfde nationaliteit mits het zetten van de nodige stappen.

Uw IURBD kaartje toont aan dat u zich heeft aangesloten bij een Italiaanse associatie voor Roma maar heeft geen enkele betrekking op een mogelijke vrees jegens Montenegro. De briefomslag toont louter aan dat u post mocht ontvangen.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, A. K., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht, van de onpartijdigheidsplicht". Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2

februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Montenegro bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

2.2.5. Verzoekende partijen verklaren niet naar Montenegro te kunnen terugkeren omdat zij in België een leven willen opbouwen, in Montenegro als Roma vrezend gediscrimineerd te worden en voorts politie en de dokters aldaar te wensen overlaten (notities CGVS J., p. 5; notities CGVS A., p. 7). Eerste verzoekende partij voegt hieraan nog toe staatloos te zijn en niet naar Montenegro te kunnen terugkeren omdat zij er nooit geweest is en ook de taal niet spreekt (notities CGVS J., p. 7).



2.2.6. Vooreerst treedt de Raad verwerende partij evenwel bij waar deze concludeert dat de bewering van eerste verzoekende partij staatloos te zijn niet gevolgd kan worden, en dit omwille van volgende pertinente bevindingen: *“Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw these staatloos te zijn (CGVS (...), p. 4), niet gevolgd kan worden. Uit de verklaringen van uw ouders is immers mogen blijken dat zij beiden beschikten over een Montenegrijns paspoort en identiteitskaart (CGVS (...))Z, p. 4, 5, 6, 8; CGVS (...)Z, p. 4, 5, 6, 7, 10). Voorts bleken zij wettelijk gehuwd te zijn in het land en konden zij enkele jaren geleden nog via het Montenegrijnse consulaat in Frankfurt een nieuw paspoort bekomen mits vertoon van hun identiteitskaart en hun geboorteakte (CGVS (...))Z p. 5). Uit wat voorafgaat is dan ook mogen blijken dat zij wel degelijk Montenegrijns staatsburger zijn, mits de nodige stappen te zetten aanspraak kunnen maken op de rechten die verbonden zijn met voorgenoemd staatsburgerschap (CGVS (...)Z, p. 4, 6, 8, 9). Dat u hier niet van op de hoogte zou geweest zijn (CGVS (...) p. 4), is weinig ernstig. Hoe dan ook kan uit voorgaande blijken dat u, als kind van twee Montenegrijnse ouders bij wet aanspraak kan maken op voorgenoemd staatsburgerschap, mits u hiertoe de nodige stappen zet. Uit de toegevoegde wet blijkt dat Montenegro het principe van ‘ius sanguinis’ (recht van het bloed) toepast, hetgeen wil zeggen dat er op basis van afstamming aanspraak gemaakt kan worden op een nationaliteit. Kennelijk bleek u reeds op de hoogte te zijn van voorgaande daar de Franse autoriteiten u hier reeds op hadden gewezen in het kader van uw asielaanvraag aldaar (CGVS (...) p. 6). Dat u zich in dit licht alsnog als staatloze trachtte voor te stellen, is weinig ernstig. Dat u het ook in België wilde proberen, kan uw houding geenszins verschoenen. Uw these niets te maken te willen hebben met Montenegro, geen stappen het hebben gezet en ook geen stappen te willen zetten om uw rechten op de Montenegrijnse nationaliteit te laten gelden is allerminst ernstig (CGVS (...) p. 4, 5, 6). Indien u momenteel daadwerkelijk niet over een nationaliteit beschikt kan er van u verwacht worden dat u alle stappen onderneemt om de nationaliteit waar u recht op heeft te bekomen in de plaats van om deze reden internationale bescherming aan te vragen. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich reeds wendt tot de bescherming van zijn nationale overheid, waar hij recht op heeft.*

*Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat uw these staatloos te zijn, niet gevolgd kan worden. Uit de verklaringen van u en uw ouders, alsook de toegevoegde wetgeving, is duidelijk gebleken dat u mits het zetten van enkele administratieve stappen de nationaliteit kan bekomen, zichzelf kan registreren in het bevolkingsregister en aanspraak kan maken op de geneugten die het Montenegrijns staatsburgerschap u te bieden heeft.”*

Daar waar verzoekende partijen lijken te menen dat verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat eerste verzoekende partij aanspraak maakt op de Montenegrijnse nationaliteit als kind van twee Montenegrijnse ouders nu immers ook haar ouders in het kader van hun verzoek betwisten over de Montenegrijnse nationaliteit te beschikken en hun beroep tegen de beslissingen die de commissaris-generaal nam in hun hoofd en waarin besloten werd dat zij wel degelijk de Montenegrijnse nationaliteit hebben nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient er nog op te worden gewezen dat in het arrest nr. 312 300 van 2 september 2024 inzake het door haar ouders ingestelde beroep tegen de in hun hoofd genomen weigeringsbeslissingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de commissaris-generaal de bewering van haar ouders staatloos te zijn verwerpt en oordeelt dat uit hun verklaringen wel degelijk blijkt dat zij wel degelijk over de Montenegrijnse nationaliteit beschikken.

Inzake tweede verzoekende partij wijst verwerende partij voorts terecht op het volgende: *“Uit de verklaringen van uw vrouw is mogen blijken dat zij reeds over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt en ook geregistreerd werd in het bevolkingsregister (CGVS (...)B, p. 4, 5). Zij is er zich tevens van bewust dat zij, indien nodig, haar paspoort en identiteitskaart opnieuw kan aanvragen mits het zetten van de nodige stappen maar kiest er zelf voor dat niet te doen (CGVS (...)B, p. 5). Uit wat voorafgaat mag hoe dan ook blijken dat uw vrouw Montenegrijns staatsburger is en aldus aanspraak kan maken op de rechten die gekoppeld zijn aan deze nationaliteit. Zij dient hiervoor evenwel haar administratie op orde te brengen.”*

Waar in het verzoekschrift opgemerkt wordt dat de vader van tweede verzoekende partij bij terugkeer naar Montenegro geen documenten kon verkrijgen en dat aldus de vraag rijst of tweede verzoekende partij wel degelijk documenten zal kunnen verkrijgen ook al heeft zij de Montenegrijnse nationaliteit, duidt de Raad er evenwel op dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij, die ook in het verzoekschrift worden geciteerd, evenwel blijkt dat haar moeder, in tegenstelling tot haar vader, toen zij gedeporteerd werden naar Montenegro in ongeveer 2016 wel identiteitsdocumenten kreeg. Ook verkreeg tweede verzoekende partij haar paspoort en identiteitskaart in 2017 en gaf zij zelf aan dat zij, indien nodig, haar paspoort en identiteitskaart opnieuw kan aanvragen mits het zetten van de nodige stappen (notities CGVS A., p. 5). Een loutere verwijzing naar het feit dat haar vader jaren geleden bij hun deportatie naar Montenegro geen documenten zou hebben gekregen, waarbij zij overigens niet kan zeggen wat de precieze reden is waarom hem documenten werden geweigerd (notities CGVS, p. 4), volstaat allerminst om aan te tonen dat zij bij terugkeer geen Montenegrijnse documenten kan bekomen.

Ten slotte kunnen verzoekende partijen niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande tekortkomingen bij het afleveren van identiteitsdocumenten aan terugkerende Roma waardoor staatloosheid dreigt, doch dienen zij *in concreto* aan te tonen dat zij, ondanks het feit dat eerste verzoekende partij aanspraak maakt op de Montenegrijnse nationaliteit en tweede verzoekende partij beschikt over de Montenegrijnse nationaliteit zij bij terugkeer, geen aanspraak zullen kunnen maken op de geneugten die het Montenegrijnse staatsburgerschap hen te bieden heeft. Echter blijven zij desbetreffend manifest in gebreke, nu uit hun verklaringen immers blijkt dat eerste verzoekende partij nooit stappen ondernam om de nationaliteit waar zij recht op heeft te bekomen en dat tweede verzoekende partij evenmin enige poging ondernam om haar Montenegrijns paspoort en identiteitskaart opnieuw aan te vragen. Hun bewering dat zij geen Montenegrijnse identiteitsdocumenten zullen verkrijgen bij terugkeer is dan ook nergens op gebaseerd. Om diezelfde redenen maken zij evenmin aannemelijk dat zij geen Montenegrijnse documenten zullen kunnen bekomen voor hun kinderen.

2.2.7. Inzake de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij nooit in Montenegro is geweest, dat zij de taal niet zou kennen en dat de dokters er niet goed zijn, treedt de Raad verwerende partij eveneens bij waar deze dienaangaande op het volgende wijst: *“Wat betreft uw these dat u niet zou kunnen terugkeren naar Montenegro omdat u er nooit geweest bent en de taal niet zou kennen (CGVS (...))p. 4) dient erop gewezen te worden dat zulks op zichzelf vreemd is aan de Vluchtelingenconventie en de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook is gebleken dat u in staat bent om zelfstandig een taal te leren (CGVS (...))p. 3, 5), hetgeen geleet op het gegeven dat uw vrouw het Servisch machtig is en in Montenegro opgroeide (22/19641B p. 5, 7, 8) ertoe noopt te besluiten dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de taal of het gegeven dat u nooit in het land geweest bent geen obstakel hoeft te vormen voor uw herintegratie in het land. Overigens blijken uw vrouw en ook uw vader nog contacten te onderhouden in het land (CGVS (...))2Z p. 4; CGVS (...))B p. 4) waardoor er redelijkerwijze vanuit gegaan mag worden dat jullie kunnen steunen op een netwerk in het land.*

*Wat betreft these dat de dokters in Montenegro niet goed zijn (CGVS (...), p. 5), moet erop gewezen worden dat een mogelijks kwaliteitsverschil niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hoe dan ook blijkt uw these louter gebaseerd op geruchten (CGVS (...), p. 5), hetgeen weinig overtuigend is. Overigens blijkt uw vrouw en haar familie toegang gehad te hebben tot de medische zorgen (CGVS (...))B, p. 5), hetgeen ook het geval blijkt te zijn voor uw ouders (CGVS (...))Z p. 4, 10). Bijgevolg kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u mits het in orde brengen van uw administratie evenzeer beroep kan doen op de medische zorgen die beschikbaar zijn in Montenegro.”* Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

2.2.8. Inzake de door hen gevreesde discriminatie wegens hun Roma-origine, stelt de Raad vooreerst vast dat omtrent de door hen aangehaalde problemen van tweede verzoekende partij tijdens haar kindertijd en van de ouders van eerste verzoekende partij dienstig het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissingen: *“Daarnaast geven u en uw vrouw nog aan te vrezen als Roma gediscrimineerd te worden (CGVS (...), 20/10/2023, p. 5; CGVS (...))B, 20/10/2023, p. 7). Uw vrouw verwijst hiertoe naar enkele spijtige voorvallen uit haar kindertijd (CGVS (...))B, p. 6, 7). Zelf verwijst u naar elementen die u hoorde van uw ouders, maar blijkt het u aan persoonlijke ervaringen te ontbreken daar u nooit in het land bent geweest (CGVS (...), p. 5, 6). Ook in dit kader moet erop gewezen worden dat de gebeurtenissen waarnaar verwezen wordt zich op een welbepaalde locatie, welbepaald tijdstip en binnen een specifieke context hebben afgespeeld. Zulke incidenten zijn niet zonder meer representatief voor het huidige Montenegro, zoals onderaan uiteengezet. Hoe dan ook kunnen zulke zaken, hoe kwetsend deze ook kunnen zijn, niet zonder meer aanleiding geven tot de toekenning van de bescherming voorzien in artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niet in het minst daar in het verleden gebleken is dat uw vrouw beroep kon doen op de diensten die de Montenegrijnse autoriteiten eveneens ter beschikking stelt aan haar onderdanen, zoals dat ook voor uw ouders is mogen blijken. Nergens uit jullie verklaringen, noch uit de elementen in jullie dossier kan blijken dat jullie door toedoen van voorgenoemde autoriteiten het slachtoffer van discriminatie zouden worden, dan wel dat jullie desgevallend geen beroep zouden kunnen doen hun diensten. De werking van voorgenoemde diensten en de situatie van de Roma bevolking wordt onderaan verder besproken.”*

Wat betreft de huidige situatie voor Roma in Montenegro, duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissingen erkend wordt dat heel wat Roma in Montenegro zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden, doch wordt er tevens op gewezen en uitgebreid gemotiveerd dat deze situatie *“evenwel het gevolg (is) van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Montenegro, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Montenegrijnse overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Montenegro het kader voor de bescherming van*



de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Montenegrijnse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma, onder meer met de (nationale) strategieën voor de sociale inclusie van Roma en Egyptenaren 2016-2020 en 2021-2025 en bijhorende nationale en lokale actieplannen. Dankzij deze initiatieven werden reeds een zekere verbetering geboekt op het vlak van onderwijs (scholingsgraad), toegang tot gezondheidszorg en huisvesting en in het domein van registratie en verblijfsstatuut. Antiziganisme wordt nu ook voor het eerst expliciet erkend als een vorm van discriminatie. Bovendien heeft het land ook de Verklaring van Poznan (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Voorts worden op nationaal en lokaal niveau ook bemiddelaars ingezet om de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg voor Roma te vergemakkelijken en werden de voorbije jaren door de overheid allerhande projecten gefinancierd in verband met de sociale inclusie, bescherming en promotie van de rechten van Roma. Om de implementering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 1 juli 2018 werd ook in Montenegro het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. In januari 2021 is een tweede fase van het ROMACTED-programma gelanceerd, andermaal met een focus op het lokale beleid. Er zijn in Montenegro ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.”

In de bestreden beslissingen wordt dan ook terecht als volgt besloten: “Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Montenegro hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.”

De door verzoekende partijen bijgebrachte informatie werpt hierop geen ander licht. Immers ligt deze geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund en kan hieruit evenmin worden afgeleid dat de discriminatie in Montenegro ten aanzien van Roma in het algemeen van die aard, intensiteit en draagwijdte is dat deze als vervolging dient te worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt bovendien nog dienstig verwezen naar de in Montenegro beschikbare beschermingsmogelijkheden waarop Roma beroep kunnen doen in geval van problemen van discriminatie: “Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Montenegrijnse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan gewezen worden op het feit dat de instelling van de Ombudsman optreedt als nationaal mechanisme voor de bescherming tegen discriminatie en dat er een Raad voor de Bescherming tegen Discriminatie, waarin ook vertegenwoordigers van de Roma zetelen, operationeel is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Waar door tweede verzoekende partij in dit verband gewezen wordt op de gebrekkige dienstverlening van de politie, wordt door de commissaris-generaal nog op goede gronden het volgende gesteld: “Waar uw vrouw tenslotte nog verwijst naar een gebrekkige dienstverlening van de politie (CGVS (...))B, p. 7, 8) moet er op gewezen worden dat zij voor haar these verwijst naar gebeurtenissen die minstens tien jaar geleden hebben plaatsgevonden (CGVS (...))B, p. 7, 8). Deze gebeurtenissen, die hebben plaatsgevonden op een welbepaalde locatie, welbepaald tijdstip en binnen een specifieke context zijn niet zonder meer representatief voor het huidige Montenegro, zoals hieronder verder uiteengezet. Overigens blijkt uit de verklaringen van uw vrouw evenwel dat zij haar tante wel degelijk hebben bijgestaan en gehoor hebben gegeven aan haar verzoek (CGVS (...))B, p. 7). Zelf blijkt ook vrouw nooit beroep gedaan te hebben op de veiligheidsdiensten (CGVS (...))1B, p. 7). U hoorde slechts dat de Montenegrijnse politie niet veel doet (CGVS (...), p.5). Uit jullie verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat nationale bescherming voor jullie niet voor handen zou zijn bij terugkeer naar Montenegro. Te meer daar uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de

COI Focus: Montenegro Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_montenegro\\_algemene\\_situatie\\_20221215.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_montenegro_algemene_situatie_20221215.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Montenegro maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Montenegrijnse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Over het algemeen functioneert de Montenegrijnse politie op professionele wijze en werkt ze efficiënt. Ofschoon kwetsbaar voor politieke inmenging beschikt Montenegro ook over een goed uitgebouwd rechtssysteem met een functionerende justitie. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de Ombudsdienst. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt wangedrag van politieagenten niet zonder meer gedoogd en kan het leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Montenegro aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Montenegro de afgelopen jaren dan ook diverse maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, waaronder de oprichting van een anti-corruptieagentschap (Agency for Prevention of Corruption), van een speciale politie-eenheid tegen corruptie (Special Police Unit), van het bureau van de speciale openbare aanklager (Special Public Prosecutor's Office) en recent van de National Council for the Fight against High-Level Corruption. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. Zo worden regelmatig ambtenaren vervolgd voor misbruik van het ambt en corruptie. De Montenegrijnse overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Montenegro". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m."

Door verzoekende partijen wordt geen andersluidende informatie bijgebracht die hierop een ander licht kan werpen.

Dient in dit kader overigens nog te worden onderstreept dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Montenegrijnse autoriteiten tevens bevestiging vinden in het feit dat Montenegro opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op bovenstaande bevindingen kunnen verzoekende partijen niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Roma in Montenegro om aan te tonen dat zij aldaar werkelijk worden

bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen en/of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Zij dienen zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij evenwel geheel in gebreke blijven.

2.2.9. Inzake de door hen neergelegde documenten (zie administratief dossier, stuk 5), treedt de Raad de commissaris-generaal bij in navolgende motivering: *“U legde geen documenten neer die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. Uw Duitse geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter L. (...), de geboorteakte van uw dochter J'. (...) en de geboorteakte van uw zoon M. (...) hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst, dewelke niet ter discussie staan.*

*De brief ter bevestiging dat u niet werd ingeschreven in het bevolkingsregister in Montenegro bevestigt dat uw ouders hebben nagelaten u te registreren. Hieruit blijkt evenwel dat S. (...) en R. (...) als uw ouders worden aangemerkt. Uit hun dossier is reeds gebleken dat zij over de Montenegrijnse nationaliteit beschikken. Hieruit volgt dan ook u aanspraak kan maken op diezelfde nationaliteit mits het zetten van de nodige stappen.*

*Uw IURBD kaartje toont aan dat u zich heeft aangesloten bij een Italiaanse associatie voor Roma maar heeft geen enkele betrekking op een mogelijke vrees jegens Montenegro. De briefomslag toont louter aan dat u post mocht ontvangen.”* Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad er nog op dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. Voorliggende verzoeken om internationale bescherming dienen op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partijen dienen hierbij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijven.

2.2.11. Daarnaast maken verzoekende partijen gewag van een schending van “*de onpartijdigheidsplicht*”, doch de Raad stelt vast dat zij evenwel geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat verwerende partij *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet onpartijdig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.12. Ten slotte operen verzoekende partijen dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, doch betreft dit een blote bewering daar verzoekende partijen nergens concretiseren welke elementen volgens hen voor interpretatie vatbaar waren, laat staan dat zij zouden aantonen dat een andersluidende interpretatie door verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Zij tonen op geen enkele wijze *in concreto* aan dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan hun zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.14., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van hun zaak.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Montenegro, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 oktober 2023 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Duits en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT